

**ДЖЕФФРІ
АРЧЕР**

V

**МОГУТНІШЕ
ЗА МЕЧ**

Роман

**ХРОНІКИ
КЛІФТОНА**

Харків
«ФОЛІО»
2021

В чоловіків є правило чудове —
Перо могутніше за меч.
Едвард Булвер-Литтон (1803—1873)

Пролог

Жовтень 1964 року

Бренден не постукав у двері, просто повернув клямку й просунувся досередини, озираючись назад, аби бути певним, що його ніхто не бачив. Зовсім не хотілося пояснювати, що о цій нічній порі молодик із каютного класу робить у каюті літнього лорда. Не те щоб хтось став це коментувати, але...

— Нас ніхто не потурбує? — запитав Бренден, щойно зачинивши двері.

— Ніхто не заважатиме нам до сьомої години завтрашнього ранку, а пізніше не буде кого турбувати.

— Добре, — схвалив Бренден.

Він опустився на коліна, розблокував замки великої валізи, відкинув віко й узявся перевіряти пристрій, на створення якого йому знадобилося більше місяця. Наступні пів години він провів, вивчаючи, чи не порушені з'єднання дротів, чи кожен механізм налаштований правильно і чи годинник почне відлік при натисканні вмикача. Тільки коли переконався, що все перебуває в ідеальному робочому стані, піднявся з колін.

— Усе готово, — відрапортував бойовик. — Коли накажете його активувати?

— О третій годині. Мені знадобиться тридцять хвилин, аби прибрати все це, й має залишитися достатньо часу, щоб дістатися до моєї другої каюти.

Бренден повернувся до валізи і встановив таймер на третю годину.

— Все, що вам треба буде зробити, це натиснути на вмикач перед тим, як вийти, й перевірити, чи ожила секундна стрілка.

— А що може піти не так?

— Якщо лілії залишаться в її салоні, нічого. Ніхто в цьому коридорі й, мабуть, і на нижній палубі не матиме шансів вижити. В ґрунті під цими квітами лежить шість фунтів динаміту, набагато більше, ніж потрібно, але таким чином ми можемо бути певні, що заробимо свої гроші.

— Ключ є?

— Авжеж, — підтвердив Бренден. — Каюта сімсот шість. Там знайдете новий паспорт і квиток під подушкою.

— Про щось ще треба хвилюватися?

— Ні. Просто переконайтеся, що секунда стрілка ожила — перед тим як вийти.

Гленартур усміхнувся.

— Побачимося в Белфасті.

Гаррі відчинив двері каюти й відступив, пропускаючи дружину.

— Я цілком виснажена, — сказала Емма й схилилася понюхати лілії. — Не знаю, як королеві-матері вдається пам'ятати про всіх.

— Вона тільки це й робить, і їй це добре вдається, але, гадаю, й вона була б виснажена, якби кілька днів спробувала попрацювати головою ради директорів компанії Беррінгтонів.

— Я все ж не проміняла б свою роботу на її, — визнала Емма, звільняючись зі своєї сукні та вішаючи її в гардероб. По тому вона зникла у лазничці.

Гаррі ще раз перечитав листа від її величності королеви-матері. Таке особисте послання. Емма вже вирішила поставити цю вазу в свій кабінет, коли вони повернуться до Бристоля, і наповнювати її ліліями кожного понеділкового ранку. Гаррі всміхнувся. А чом би й ні?

Коли Емма вийшла з лазнички, Гаррі зайняв її місце та зачинив за собою двері. Вона вислизнула з халата й лягла у ліж-

ко, занадто втомившись, щоб прочитати хоч кілька сторінок «Шпигуна, який прийшов із холоду» нового автора, рекомендованого Гаррі. Вона вимкнула світло біля свого ліжка й побажала: «На добраніч, любий», хоча й знала, що Гаррі не може її почути.

До того часу, коли Гаррі вийшов із лазнички, його дружина вже міцно спала. Він пригорнув дружину так, ніби вона була дитиною, поцілував її в чоло і прошепотів: «На добраніч, кохана», а потім ліг у ліжко, звеселившись від її ніжного муркотіння. Він ніколи навіть уявити собі не міг, що вона може хропіти.

Чоловік не міг заснути, настільки пишався нею. Спуск корабля на воду не міг би відбутися краще. Він перевернувся на бік, сподіваючись, що сон не забариться, і хоча його очі налилися свинцем, він почувався виснаженим, та все одно ніяк не міг заснути. Щось було не так.

Інший чоловік, який зараз благополучно повернувся до каюти другого класу, також не спав. Хоча була третя ранку і його робота була вже виконана, заснути навіть не намагався. Він саме готувався до роботи.

Коли доводиться чекати, тривога завжди однакова. Чи не залишили якісь підказки, що можуть привести прямо до вас? Чи не припустилися якихось помилок, які можуть призвести до того, що операцію спіткає невдача і змусить вас повернутися додому, спіймавши облизня? Він не зможе розслабитися, поки не опиниться в рятувальному човні, а ще краще, на борту іншого корабля, що прямуватиме до іншого порту.

П'ять хвилин і чотирнадцять секунд...

Бойовик знав, що його співвітчизники, котрі борються за ту ж справу, нервуватимуть так само, як і він. Чекати завжди найгірше, коли ви вже нічого не контролюєте й більше нічого не можна зробити.

Чотири хвилини й одинадцять секунд...

Гірше, ніж на футбольному матчі, коли рахунок рівний і ти не знаєш, хто виявиться наполегливішим і здатним забити гол у додатковий час. Він пригадав настанови командира свого підрозділу: коли сигнал спрацює, необхідно одним із перших опинитися на палубі й першим біля рятувальних шлюпок, адже до

цього часу наступного дня вони вже шукатимуть когось віком до тридцяти п'яти років із ірландським акцентом, тож стулить пельки, хлопці.

Три хвилини і сорок секунд... тридцять дев'ять...

Він глянув на двері каюти, уявляючи найгірше, що могло би статися. Бомба не вибухне, двері виб'ють, і дюжина дебелих поліціантів, а може, й більше, увірвуться всередину, махаючи кийками навсібіч, не піклуючись про те, скільки разів вони по вас поцілять. Але все, що він міг чути, це ритмічне гуркотіння двигуна — «Бекінгем» продовжував свій спокійний рейс через Атлантику на шляху до Нью-Йорка. Місто, до якого він так і не дістанеться.

Дві хвилини тридцять чотири секунди... тридцять три...

Чоловік почав собі уявляти, як це буде, коли він повернеться на Фоллс-роуд. Підлітки в коротких штанцях витріщатимуться з благоговінням, коли зустрічатимуть його на вулиці, їхнім єдиним прагненням стане бути схожим на нього, коли виростуть. Герой, який підірвав «Бекінгем» лише за кілька тижнів після того, як його охрестила королева-мати. Жодної згадки про невинні втрачені життя; немає невинних життів, якщо віриш у свою справу. Насправді він навіть не зустрів нікого з пасажирів у каютах на горішніх палубах. Він прочитає все про них у завтрашніх газетах, і якщо зробив свою роботу належним чином, його імені там не буде.

Хвилина і двадцять дві секунди... двадцять одна...

Що іще може піти не так? Невже пристрій, споруджений у спальні на горішньому поверсі садиби Дангеннон, може підвести його останньої миті? Невже йому доведеться пережити тишу, що означатиме невдачу?

Шістдесят секунд...

Він пошепки почав рахувати секунди.

— П'ятдесят дев'ять, п'ятдесят вісім, п'ятдесят сім, п'ятдесят шість...

Чи п'яничка, який дрімав у кріслі вітальні, чекав часом не на нього? Чи міг би він зараз перебувати на шляху до його каюти?

— Сорок дев'ять, сорок вісім, сорок сім, сорок шість...

Чи могли замінити лілії, викинути, прибрати? Може, у пані Кліфтон алергія на пилок?

— Тридцять дев'ять, тридцять вісім, тридцять сім, тридцять шість...

Може, вдерлися до каюти лорда Гленартура і знайшли там відчинену валізу?

— Двадцять дев'ять, двадцять вісім, двадцять сім, двадцять шість...

А може, вже повсюди шукають чоловіка, який вислизнув із туалету в салоні першого класу?

— Дев'ятнадцять, вісімнадцять, сімнадцять, шістнадцять...

Якщо вони... він вчепився в краї двоярусного ліжка, заплющив очі й почав рахувати вголос:

— Дев'ять, вісім, сім, шість, п'ять, чотири, три, два, один...

Він перестав рахувати й розклепив повіки. Нічого. Лише моторозна тиша, яка завжди означає невдачу. Він схилив голову й помолився Богові, в якого не вірив. І тієї миті пролунав вибух такої потужності, що його кинуло об стіну каюти, як листок у шторм. Він ледве звівся на ноги й усміхнувся, коли почув людські зойки. І міг лише гадати, скільком пасажирам на горішній палубі вдалося вижити.

ГАРРІ Й ЕММА 1964—1965

1

— Її королівська величність, — пробурмотів Гаррі, виходячи зі сонної дрімоти.

Він сів, засвітив нічник, а потім вислизнув із ліжка й швидко підійшов до вази з ліліями. Вдруге перечитав привітання від королеви-матері. «Дякую за незабутній день у Бристолі. Сподіваюся, що мій другий дім вдало здійснить своє прем'єрне плавання». Він був підписаний «Її королівська величність Єлизавета, королева-мати».

— Це розповсюджена помилка, — сказав Гаррі. — Як я міг її пропустити?

Він схопив халат й увімкнув горішне світло.

— Уже час вставати? — запитав сонний голос.

— Атож, — сказав Гаррі. — У нас проблема.

Емма, примружившись, поглянула на свій годинник біля ліжка.

— Але всього лише третя, — запротестувала вона, видивляючись на свого чоловіка, який пильно розглядав лілії. — То в чому проблема?

— Королеву-матір не називають її королівською величністю.

— Усі це знають, — не здавалася Емма, все ще перебуваючи у полоні сну.

— Усі, окрім тих, хто надіслав ці квіти. Вони не знали, що правильно звертатися до королеви-матері не її королівська величність, а її королівська високість. Так звертаються до принцеси.

Емма неохоче піднялася з ліжка, підійшла до свого чоловіка й сама оглянула картку.

— Попроси капітана негайно прийти до нас, — звелів Гаррі. — Необхідно з'ясувати, що у вазі, — додав він, перш ніж опуститися на коліна.

— Там, мабуть, лише вода, — припустила Емма, простягаючи руку.

Гаррі схопив її за зап'ясток.

— Поглянь уважніше, люба. Ця ваза завелика для чогось такого делікатного, як десяток лілій. Поклич капітана, — повторив він, цього разу з більшою наполегливістю.

— Але квітникар міг просто помилитися.

— Будемо на це сподіватися, — сказав Гаррі, підштовхуючи її до дверей. — Але ми не можемо брати на себе такий ризик.

— А куди ти йдеш? — запитала Емма, підіймаючи слухавку.

— Треба розбудити Джайлза. Він має більше досвіду роботи з вибухівкою, ніж я. Два роки свого життя він витратив на закладання вибухівки під ноги атакуючим німцям.

Коли Гаррі вийшов у коридор, його увагу відволік якийсь літній чоловік, котрий хутко крокував у напрямку головних сходів. Чоловік занадто швидко рухався як для старого, подумав Гаррі. Він рішуче постукав у двері каюти Джайлза, але знадобився тривалий вимогливий грюкіт п'ястком, перш ніж за дверима озвався сонний голос:

— Хто там?

— Це Гаррі.

Серйозність у голосі швагра змусила Джайлза схопитися з ліжка й негайно відчинити двері.

— Щось сталося?

— Ходімо зі мною, — сказав Гаррі без пояснень.

Джайлз натягнув халат і пішов за своїм швагром коридором до його каюти.

— Доброго ранку, сестричко, — привітався він із Еммою, а Гаррі вручив йому листівку, сказавши:

— Її королівська величність.

— Зрозумів, — сказав Джайлз після того, як вивчив картку. — Королева-мати не могла прислати квіти. Але якщо вона цього не зробила, тоді хто?

ЗМІСТ

Пролог. Жовтень 1964 року	5
Гаррі й Емма. 1964—1965	10
Леді Вірджинія Фенвік. 1966	129
Джайлз Беррінгтон. 1970	150
Себастьян Кліфтон. 1970	202
Леді Вірджинія Фенвік. 1970	231
Себастьян Кліфтон. 1970	271
Гаррі й Емма. 1970	300